

La vida que aprenc (Catalan Edition)

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila

S'aproveïem d'hora, a les set del vespre, i hi havia poques que el pare després encara ballava al taller a fer feines pendents. Jo de vegades li feia companyia i tafanejava, sempre després de fer els deures. Tenia molt clar que de gran seria futbolista, com ell, com l'avi, com el besavi. N'estava orgullós, d'un pare artesà que sabia fer portes, finestres, taules, cadenes, moltes a mida. Aquell desembre l'home estava atabalat fent una taula de ping-pong, un escriptori que li havia fet un client important. Era la primera que feia a la seva vida i havia de ser professional. Llavors no hi havia Ikea ni Decathlon, i els clients confiaven en ell. El vaig ajudar, alguna nit, o almenys ell em feia sentir útil, com si ajudés. La vafer pintar, verdíssima, amb línies blanques. Hi va quedar fantàstica. Feia molt de goig. I la taula va desaparèixer del taller. No recordo què havia demanat jo aquell any per feis. Encara arrossega el trauma d'un Scalactic que m'havien portat l'any anterior, la pista més senzilla. El dia 6 al matí em van dir que paguéssim a les golfes. Les havien estat arreglant i es veu que els Reis havien aprofitat la novetat per deixar-hi els regals. Van córrer escales amunt, amb el meu germà. I allà, a dins d'una nova habitació feta a mida, hi havia la taula de ping-pong professional. L'havien encarregat els Reis per a nosaltres, per al meu germà i per a mi. I ells hi van afegir la xarxa, les raquetes i les pilotes. Aquell dia ho vaig entendre tot. Vaig confirmar per sempre més que els Reis existíem, i sobretot vaig entendre el perquè de la seva màgia. Comien els encirres

A R C À D I A

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila

La millor voluntat i un grifici enorme però amb un concert en la tria, els pua portar a una escola cara, i nois, de mètodes rancis i fca conviure amb alguns alerats de famílies riques i l'en el pati de col·legi en s. Els que érem de famílies pobles potiem l'endemà de pagar els nostres regals, i molt que modifiquessis el model de Scalactic, ells ho superaven. Vaig aprendre de ho - d'una colla de que sempre miraven d'hu-s, i se'n sortien amb un èxit. Ella eren alhora víctimes dels familiars complaents i acadèmiques de mà dura i xissis de suspendre: els hi tancats i sot mesos a una violència que quan ho erem amics semblava que sigui ra generació. Tot allò m'ha ft útil per sobreviure en els de col·legi amb molts factors on m'han portat la petot la feina. El dia la mare em va comprar uns texans de marca no t'hi hils - Malx, es deien - i al-mparys s'entotien que no n'fs, com els seus. Era una però aconseguíem aconseguir-los després de rondinar molt i dissabte em van portar a comprar-los de la marca que alg arribar a classe confiat i ft que la inversió pagaria la hauria guanyat el respecte, de pantalons em posaven a hura econòmica. Em van es quants galfardeus, em ar a terra, me'n van arren-les etiquetes i el líder em va fa: «Ja no són Levi's». Ara quedaria bé dir que aquell dia vaig aprendre

LA VIDA QUE APRENC

Carles Capdevila

se hem tingut la sort de oportunitats a l'ascen-socia, els que van néixer humils i em hem benefici-rtifici dels pares per este-tem volgut, els que hem quos de progrés, els que tel privilegi de millorar, la cultura, de conèixer els que estem objectiva-va posició més favorable anem quan vam néixer, i em uns quants deures. hauria de tenir tothom, tres més. El primer és el de l'agra-ment i la satisfacció. Assumir que em hasant bé, nos amb els que em ho ft. El segon és no renegar mai d'aquests orígens. Ment risteix veure gent que els oblidat, que se felt, que tendeix a en-veions per sobre en loc de lo qui va deixar enrere. I el tercer deure i més important és el de fer tot el que es pugui per l'ascensor social on van absolutament encallat, s'engoga per ballar, sigui més atlat possible. Cada sobre pobrosa no només ser per la realitat d'arbit-riaga d'arrere de xifres lars. Entristeix perquè posi-ja que plou sobre moltat ateix el loc on nebes de-primanera injusta el teu fa-om molt greu, i els que millor entendre som els que vam rmp en què la meritocri-lla que l'esforç personal compensa. I no com una m un fruit de l'azar, sinó més o menys sistemàtic. I a romangar-nos. Des de

Fecha de publicación: 8 abril, 2017

Editor: Arcàdia

Autor: Carles Capdevila

Longitud de impresión: 157

Idioma: Catalán

«Prou sé que la vida s'aprèn vivint-la, sovint a patacades, però mirar d'endreçar els aprenentatges per escrit els consolida.»

Carles Capdevila fa anys que pren apunts cada dia, i els comparteix, sobre el que li passa i com hi reacciona, posant en pràctica un periodisme que vol prioritzar la vida per sobre de les notícies.

A La vida que aprenc trobareu els temes que li són essencials: la memòria íntima, la vida en bona companyia, l'educació, la salut i la condició humana amb totes les seves contradiccions. Retrata els escenaris de la seva infantesa, les nostres maneres de ser i de fer, les revolucions individuals necessàries per arreglar el món i les actituds dels que s'arremanguen per fer-ho possible.

Capdevila està convençut que la nostra missió principal és cuidar-nos els uns dels altres i pels seus textos circula la gent que més estima: els professionals artesans que es preocupen pels acabats, els educadors vocacionals, les infermeres que entenen que tenir cura és més que curar, el voluntariat que desafia el desànim i els optimistes pencaires que treballen per mantenir viva la il·lusió de tirar endavant.

<https://k2s.cc/file/2d8ad620af56d/wuQzTJM0i.pdf.rar>